Autor Guste Santini
Utorak, 09 Listopad 2012 15:40

Veliki je izazov u mojim godinama tražiti potvrdu ili dokument. Prije odlaska u Petrinjsku ulicu, kako bi produžio osobnu iskaznicu, pripremao sam se „brat - bratu“ sedmicu dana. Osjećao sam da će to biti tekoban poduhvat za mene. I bio je.

Najprije ljubazno, razumje se kako i priliči starom zagrebčanu, na „Inforamcijama“ upitate gdje krenuti kako bi obavili namjeravanu operaciju. Neljubazni službenik u uniformi, valjda zbog umora, uputi vas na Prvi kat. U mojim godinama orijentacija nije jača strana. Kada sam došao na Prvi kat ponovno pitam, izuzetno ljubeznog mladog čovjeka, jer službene osobe nisam vidio, koja su pravila ponašanja i mladi čovjek mi, ne štedeći truda, dade svoj broj (očito je tek pristigao), vjerojatno iz samilosti, na čemu mu ja, malo je raći, od srca zahvalim. „Dobro je, dobro je“ kažem sam sebi i hrabro se uputim na sredinu dvorane kako bi mogao buljeći, poput ostalih „osuđenika“, u oglasnu ploću izvršiti svoj izraz pokornosti sveprisutnoj birokraciji.

Popodne je; prošlo je tri sata, nema puno ljudi i u meni su se, bezrazložno, pokrenula pozitivna očekivanja. Međutim, vrlo brzo „kruta zbilja srušila je bajku“ jer polovina šaltera ne radi, toliko o racionalizaciji državne uprave i samouprave. Djelatnice, međutim, svojim profesionalnim stavom rade ne digavši glavu, kao da su željele zamjeniti velik broj praznih šalterskih mjesta. Tjeskoba, treba li reći, ponovno me je obuzela. Moja generacija, sijedi i čelavi, pogrbljeni i umorni, koja je prošla mnoge oblike torture samo šute, tupo gledajući u ekran koji nikako da ispiše njihov broj. Mlađi su nervozni, jer tek uče prve lekcije kako se odnositi prema svemoćnoj birokraciji. Konačno i moj boj – poluglasno kriknem „Bingo“ i sa dužnim pobožnim štovanim riječnikom pristupim službenici, koja je, gle čuda!, ljubazno prihvatila i obradila podatke kako nalaže svemoćni propis.

Izlazeći iz Petrinjske shvatio sam kako je birokracija bitna i velika, a mali čovjek tek broj bez značaja. Nikako da vidimo malog čovjeka, zbog kojeg se političari „žrtvuju“ kako bi malom čovjeku bilo bolje. Istina Bog ne kažu kada, ali je i to malom čovjeku - dosta.